

Gunnar Dahl-Olsen:

SÚKKLINGIN ER EIN LÍVSSTÍLUR

– Tað fantastiska við súkkling er, at tú kanst blíva við, sjálvt um árin leggjast aftrat, og tað kanst tú kanska ikki so væl, tá talan er um fleiri aðrar ítróttargreinar. Sjálvt rennarar kunnu koma hartil, at kroppurin orkar ikki meira enn eitt vist, umframt at renningin kann belasta liðir og limir í størri mun, enn súkklingin ger tað, sigur Gunnar Dahl-Olsen, ið er so nógv á súkkiluni, sum hann kann

Hilmar Jan Hansen

Nú stóra súkklukappingin kring Føroyar aftur er á skránni – fyri átjandu ferð í nítjan ár – er navnið Gunnar Dahl-Olsen óivað eitt, mong kennast við. Hóast hann er 49 ár, er hann »still going strong«, og aftur hesaferð er hann bæði við sum súkkleri og fyriskipari.

Tað er neyvan ov nógv sagt, at hann hevur súkklingina sum lívsstíl, men vit settu honum stevnu fyrr í vikuni fyri at fáa eitt sindur at vita um, hvussu tað bar til, at súkklingin bleiv hansara stóri og brennandi áhugi.

– Tað byrjaði við oyggjaleikumum í 1989, sum vóru í Føroyum. Sjálvur súkklaði eg ikki tá, men ein vinmaður mín, Poul Henrik Poulsen, sáli, var á føroyska landsliðnum og heitti á meg um at koma at hjálpa til eitt sindur. Millum annað helt eg vakt, tá súkkklararnir komu oman av Oyggjarvegnum og sovorðið, greiðir Gunnar frá.

– Eg bleiv fullkomuliga bitin av tí, sum eg tá sá, hvussu teir kýttu seg og alt tað heila, og eg setti í meg sjálvan, at hatta skuldi eg fara í holt við. Sjálvur hevði eg spælt bæði fótbólt og hondbólt og eisini borð-

tennis, men í nógvar mátar passaði tað betur til mín at fáast við okkurt sum einstaklingur, heldur enn at vera partur av onkrum liði-ítrótti. Longu tá var eg blivin pápi, so kundi eg vera uppi í onkrum, har eg fekk vant, tá tað bar til, hóskaði tað sjálvandi nógv betur til mín.

Tá oyggjaleikirnir í Føroyum endaðu, vóru tað fleiri av útlendsku súkkclarunum, ið royndu at sleppa sær av við súkkclarurnar og selja tær, heldur enn at draga tær við sær heimaftur, og tá royndi Gunnar so at leggja framvið at fáa fatur í einari góðari kappsúkklu.

– Eg og ein vinmaður, Rolf Olsen, gingu og mólu millum allar hesar flottu súkkclarurnar, og hann fekk nokk so skjótt gott eyga á einari, men eingin vísti seg at passa til mín. Tær, sum vóru til sølu, vóru annaðhvørt ov litlar ella ov stórar til mín, so eg fekk onga súkklu beinanvegin. Men tá Poul Henrik, sum lasi niðri og eisini vandi við onkrum donskum felag, fór niður aftur, lovaði hann at finna eina góða súkklu til mín. Tað gjørdi hann so og sendi mær súkkcluna, og soleiðis byrjaði tað heila hjá mær, sigur hann.

Vóru ikki klárir

– Eg og Rolf vandu øgiliga nógv og fleiri komu eisini aftrat, og málið hjá okkum var sjálvandi at fara við til næstu oyggjaleikirnar, sum skuldu verða í Álandi í 1991. Men sum leikirnir nærkaðust, helt eg ikki, at vit vóru nóg dugnaligir, og hóast eg altíð havi verið kendur fyri at havt gott mót til at fara í holt við alt møguligt, valdi eg ikki at fara avstað, sigur Gunnar.

» Passaði betur til mín at fáast við okkurt sum einstaklingur, heldur enn at vera partur av onkrum liðiítrótti

– Tað var helst eisini gott, tí vit vóru ikki nóg góðir, so úrslitið av tí hevði kanska heldur blivið, at vit bara góvust við at súkkla. Í staðin lögdu vit alla orku í at blíva betri, so vit kanska kundu verða klárir til oyggjaleikirnar tvey ár seinni heldur, tí hesaferð vóru vit ikki klárir til tað.

Hetta vísti seg at vera ein skilagóð avgerð, tí tá leik-

irnir vóru á Isle of Wight í 1993, var Gunnar Dahl-Olsen saman við trimum øðrum við í ferðalagnum. Hinir vóru Bogi Kristiansen, Absalon Hansen og Jens Glerup, og hóast teir kanska fingi ein lítlan skelk, tá teir sóu, hvat veruliga kravdist, so kundu teir ásanna, at tað var nú bara gott, at teir ikki vóru farnir við tvey ár frammanundan.

– Nú vóru vit so mikið væl fyri, at vit saktans kundu

1995, tá oyggjaleikirnir vóru á Gibraltar, tí tá vann eg sjálvur silvur í 100 kilometra landavegssúkkling. Bogi Kristiansen vann bronsu í býarsúkkling og liðið vann bronsu í einkultstarti. Tá vóru Rógvi Johansen og Jóhann Brend eisini komnir við, og eykamaður hjá okkum var Eyðun Poulsen, sáli, og teir leikirnar fingi vit staðfest, at vit líkasum høvdu meira upp á hjarta, enn bara at vera við fyri at læra.

Gloymir bilin

Og soleiðis hevur súkklingin hjá Gunnari bara verið ein fastur partur av lívinum, og alt sítt vaksnamannalív hevur hann havt súkkling sum ítriv, umframt at hann eisini hevur havt børnini við, tá skipað hevur verið fyri barnasúkkling og øðrum.

– Eg kann nevna sum dømi, at tá børnini eru farin onkrastaðni at til svimjikkapping, havi eg gjarna fylgt teimum niðan til bussin, sum er farin frá Svímjikhøllini í Havn, og so havi eg súkklað aftan á teimum til Leirvíkar og aðrastaðni, har tey hava kappast. Upp á tann mátan havi eg fingið bæði eitt sindur av venjing og eitt sindur av familjuhugna við

í einum, flennir Gunnar, ið nevnrir súkklingina sum eitt gott ítriv, um einum dámar væl at koma runt og síggja eitt sindur.

– Við einari súkklu kanst tú koma so víða, og um tú hevur brúk fyri at stressa av, so er bara at fara ein túr niðan á Oyggjarvegin, har langt er millum bilarnar og tú kanst vera fyri teg sjálvan. Og um summarið, tá tað er ljóst, kanst tú fara ein sovorðnan túr bæði tíðliga um morgunin og seint um kvøldið.

Yvirhøvur er Gunnar nógv á súkkiluni, tí hann súkkclar til arbeiðis, til handils og allastaðni, har ørindi og annað skal gerast. Men tá hann onkuntíð hevur bil, kemur tað meiri enn so fyri, at hann gloymir alt um bilin.

– Ja, nú vit hava ein súkkluhandil, hava vit eisini ein bil, sum vit brúka til

